

KAPITOLA DRUHÁ

Kráľovstvo Kaedwen bolo v celom obývanom svete vychýrené chladným a rozmarným počasím. Krajina, uzatvorená od severu hradbou Dračích hôr a od východu mocným masívom hôr Modrých, trpela nevypočítateľnými a častými presunmi mäs vzduchu, výsledkom ktorých boli dlhé a mrazivé zimy, chladné jari a krátke daždivé letá. Pokiaľ ide o jesene, bývali kadejaké – raz bolo teplo, slnečno a príjemne, inokedy vôbec nie.

Teraz, v mesiaci marci, elfami nazývanom Birke, sneh ešte stále ležal kade-tade po úsustoch a vývratoch, ako biele plachty spočíval na priehlbínach a rúbaniskách. Ľad svojimi žltnúcimi tablami stále pokrýval niektoré kaluže a jarky. Slniečko akoby už aj hrialo, ale keď zavial vietor z hôr, nepopŕhlil mrazom o nič menej ako v januári.

Geralt sa z Kaer Morhenu vybral deň pred Rovnodennosťou. Tak to mali zaklínači vo zvyku. Praxou sa totiž overilo, že po zime sú obludy najhľadnejšie a také agresívne, že ľudia v dedinách a osadách sú ochotní poskladať sa, aby si prenajali zaklínača, aj keď pred koncom zimy už pojedli zásoby a prakticky nemajú nijaké prostriedky. Geralt však ani nedostal príležitosť, aby si ho najali. Vyšlo to totiž tak, ako to vyšlo, necelé dva dni jazdy od hôr, bác, sedliak a jeho dcéra, lotri zbehovia, plešatý dráb s pokazenými zubami, prásk-bum, no a bolo. Ocitol sa pred súdom richtára Bulavu z dediny Neuhold, a spreď tohto súdu, a potom aj pred lynčom hroziacim od vojakov z blízkej hraničnej strážnice ho zachránilo to čudné bielovlasé individuum s dvoma

mečmi na chrbte a čabakou na čiernom koni, ktoré teraz Geralt nasledoval.

– Navrhujem, – obrátil sa v sedle ten čudný človek, – aby sme nejaký čas išli spolu. Kapitán Carleton ťa stále môže chcieť obešit', evidentne mal na to veľkú chuť. Nie je až taký hlúpy, aby ma prenasledoval, ale ty, keby si bol sám, by si bol preňho ľahký cieľ. Ak ti teda neprekáža moja spoločnosť. . .

– Ale kdeže, – rýchlo ho ubezpečil Geralt a popohнал svoju plavú kobylu. – Budem len rád. . . Ja. . . Ja som. . .

– Viem, kto si. Vlasy ti zbeleli po mutáciách? Po Premenách? Zánik pigmentu, tak ako u mňa?

– Veru tak. . . Ale odkiaľ. . .

– Odkiaľ viem, čo si zač? Odtiaľ, že sledujem, čo sa tam u vás v Pevnosti deje. A doniesli sa ku mne chýry, že sa tam vyškolil taký jeden wunderkind, že ho volajú Geralt a že onedlho sa má vydať na cesty.

– Ale Vesemir. . .

– Nikdy ma nespomenul? Meno Preston Holt mu nikdy z úst nevyklázlo? Vysvetlím: Od istého času sme sa Vesemir a ja pohybovali, takpovediac, po inakších orbitách. Ak vieš, čo mám na mysli.

Geralt celkom nevedel, čo je to orbita, ale pokýval hlavou a zatváril sa múdro.

Istý čas pokračovali mlčky. Bok po boku.

– Takže si z Kaer Morhenu vyrazil do sveta, – ozval sa napokon Preston Holt. – Začiatok si možno nemal najlepší, ale tak to už so začiatkami býva. Veď ja ťa ani nemám v pláne nejako kritizovať, skôr naopak, videl som mŕtvolu toho zbojníka a tvoje záslahy sa dajú považovať za bezchybné. Možno zbytočné, možno nepremyslené, možno nie elegantné – ale v podstate bezchybné.

Znovu si pomlčali, obzreli si stádo dobytká vyhnaného na pastvu a pastierika, čo pobiehal od kravy ku krave, aby si premrznuté nôžky ohrial v čerstvom kravskom lajne. Lajno zohrievalo asi len priemerne, ale nohy určite hrial aj beh.

– Vyháňajú kravy, – poznamenal Holt, – aj keď tráva sotva zo zeme vytrčá. To znamená, že sezóna sa začala a bez ťažkostí nájdeš robotu, Geralt. Ako iste vieš, sme v tej časti kráľovstva Kaedwen, ktorá sa volá Horná Marka. Bohatstvom Hornej Marky sú nerasty: predovšetkým soľ, ale aj striebro, nikel, zinok, olovo, lapis lazuli a podobné. Prinajmenšom to tak bolo kedysi, dnes akoby sa väčšina nerastného bohatstva nedostávalo. Nič netrvá večne.

Geralt to nekomentoval.

– Vidíš ten pahorok pred nami? Volá sa Predsvit, takto figuruje na oficiálnych mapách. A pochádza to z toho, že asi tak pred sto rokmi sedliak menom Predsvit akurát tam náhodou vykopal hrudu striebra veľkú ako väčšia kapustná hlava. Vzápätí tu vznikla baňa, zahryzla sa do svahu hory. Dolovali tu veľké množstvá striebra a galenitu, sulfidu olovnatého. Čím hlbšie však baníci kopali, tým mali väčšie problémy s vodou. Takých odvážačov vody ako tento je tu viac, uvidíš ich. Koniec koncov náklady na odvodňovanie sa postarali o to, že sa celá ťažba prestala vyplácať. Baníci sa odsťahovali do iných končín. Nechali tu labyrint chodieb a štôlní, čiastočne zatopený. A teraz to najlepšie: opustenej a zatopenej bane sa zmocnili a obsadili ju ontofágy. Vieš, hádam, čo sú to ontofágy?

– Ontofágy, – odrecitoval Geralt, len čo sa nadýchol – sú veľké tvory pripomínajúce psohlavé opice. Žijú v húfoch pod zemou, v temnotách. V húfe sú nebezpečné...

– Sú nebezpečné ako čerti, – prerušil recitáciu Preston Holt. – A pomerne často dávajú o sebe vedieť amatérskym kopáčom, čo prichádzajú na Predsvit hľadať striebro, ktoré sa tu ešte stále dá nájsť. A pozri, tamto je ilustrácia toho, čo vravím: to, čo tamto svieti, to sú plachty vozov a šiatrov. Smerujeme rovno do tábora usilovných striebrokov. Prvých tejto jari.

Usilovní striebrokoví ich najsamprv privítali delegáciou ozbrojenou lopatami a palicami. Hrozivo sa škľabiace tváre vítajúcich

vysielali jednoduchý odkaz: Practe sa preč, privandrovalci, my sme tu boli prví. Výrazy sa však rýchlo zmiernili – ako preukázala lustrácia, privandrovalci určite neboli neželaná konkurencia. A tak sa na tvárach, ešte pred chvíľou namosúrených, zrazu zračila priam radosť.

– Pane môj, bohom vďaka! – zvolal vedúci kopáčov a skryl za chrbát motyku, ktorou ešte pred chvíľou výstražne mával. – Vďaka bohom vzdávame! Preboha, veď je to veľkomožný pán zaklínač! A doniesol sa k nám chýr, že ste dakde neďaleko, tak sme sa už za vami chystali! A vy ste nám teraz ako z neba, ako z neba padli!

– Tak to mám vo zvyku, – narovnal sa Preston Holt v sedle. – Z neba padať k tým, čo ma potrebujú. Lebo som zaklínač.

Ku kopáčom sa medzitým pripojilo niekoľko bedákajúcich žien. Bedákanie bolo čoraz hlasnejšie a čoraz chaotickejšie. Preston Holt sa gestom a hlasom začal dožadovať poriadku. Chvíľu trvalo, kým sa konečne dalo zistiť, o čom to celé je a o čo vlastne ide kopáčom a ich ženským.

– Zaklínača potrebujeme, zaklínača! – zvolal hlavný striebrokop a zamával motykou. – Chlapca nám uniesli tie podzemné tvory, čo pod horou prežívajú! Napadli ho, uniesli, do priepasti stiahli! Ktože ho teraz zachráni, ak nie vy?

– Ani dva týždne nie sú odvtedy, čo som vás vystríhal, že sa máte držať ďalej od šachty a štólní. No čo? Nevravel som? Radšej kopte na druhej strane hory? Vravíte, že chlapca ontofágy uniesli? Koľkoročného? Päť? Dávno? Ha, predvčerom? To ste sa teda po mňa neponáhľali. Zosadni, Geralt.

Preston Holt zostúpil z koňa. Geralt si nemohol nevšimnúť, že sa mu zosadalo ťažko. A že silno kríva na ľavú nohu. Gestom odhnal ženy, čo ho obstúpili a zasypali rečami. Chvíľu sa rozprával so starším kopáčom, potom potiahol Geralta za rukáv.

– Nuž, mladý zaklínač, – vyzval ho. – Prichodí nám pomôcť ľuďom v núdzi, čo ich obludy ohrozujú. Lebo nás akurát najali.